



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu JUDr. Evy Hudobovej a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu **J., D., Írsko**, zastúpeného advokátom JUDr. I.M., L., X., proti žalovanému **Fond národného majetku Slovenskej republiky**, Drieňová 27, 821 01 Bratislava, IČO: 17 333 768, zastúpeného advokátom JUDr. Š.D., Advokátska kancelária D., M., B., o zaplatenie **9 880,76 Eur (297 668,- Sk) istiny**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 17 Cb 13/03-242 zo dňa 29. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 17 Cb 13/03-242 zo dňa 29. októbra 2008 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť trovy odvolacieho konania na účet právneho zástupcu žalobcu vo výške 393,49 Eur.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 295 337,- Sk a 109 860,- Sk na náhradu trov konania. V časti o zaplatenie 2 331,- Sk konanie zastavil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou, vedenou pod sp. zn. 17Cb 13/2003, podanou 28. 08. 2003, sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata sumy 99 159,- Sk, ktorá predstavuje úrok z omeškania s vyplatením dlhopisov vydaných žalovaným. Vlastníkom pohľadávok voči žalovanému sa žalobca stal na základe zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré pozostávajú z úrokov z omeškania vo výške 17,6% ročne, ktoré vznikli na základe omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu voči bývalým majiteľom dlhopisov odporcu tak, ako sú označení v jednotlivých zmluvách o postúpení pohľadávky, ktoré sú obsahom súdneho spisu.

Žalobou, vedenou pod sp. zn. 3Cb 106/2003, podanou 28. 08. 2003, sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata sumy 98 946,- Sk, ktorá predstavuje úrok z omeškania s vyplatením dlhopisov vydaných žalovaným. Vlastníkom pohľadávok voči žalovanému sa žalobca stal na základe zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré pozostávajú z úrokov z omeškania vo výške 17,6% ročne, ktoré vznikli na základe omeškania žalovaného splnením peňažného dlhu voči bývalým majiteľom dlhopisov odporcu tak, ako sú označení v jednotlivých zmluvách o postúpení pohľadávky, ktoré sú obsahom súdneho spisu.

Žalobou, vedenou pod sp. zn. 3Cb 102/2003, podanou 15. 04. 2003, sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata sumy 99 563,- Sk, ktorá predstavuje úrok z omeškania s vyplatením dlhopisov vydaných žalovaným. Vlastníkom pohľadávok voči žalovanému sa žalobca stal na základe zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré pozostávajú z úrokov z omeškania vo výške 17,6% ročne, ktoré vznikli na základe omeškania žalovaného splnením peňažného dlhu voči bývalým majiteľom dlhopisov odporcu tak, ako sú označení v jednotlivých zmluvách o postúpení pohľadávky, ktoré sú obsahom súdneho spisu.

Vzhľadom na to, že v uvedených konaniach ide o totožných účastníkov a rovnaký predmet sporu, súd uznesením zo dňa 11. 06. 2008, v záujme hospodárnosti konania, spojil veci vedené pod sp. zn. 17Cb 13/2003, 3Cb 106/2003 a 3Cb 102/2003 na spoločné konanie, vedené pod sp. zn. 17Cb 13/2003.

Žalobca si uplatnil proti žalovanému právo na zaplata úrokov z omeškania z titulu omeškania žalovaného s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov ním vydaných.

Žalobca ako postupník nadobudol v januári 2003 na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od postupcov – bývalých vlastníkov dlhopisov FNM SR – ISIN: X., vydaných v zmysle ustanovenia § 24 ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby – pohľadávky voči žalovanému. Každá pohľadávka predstavuje úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 Obč. zák. z titulu omeškania dlžníka s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisu FNM, splatného, podľa § 24 ods. 6 zák. č. 92/1991 Zb., dňa 31. 12. 2000.

Uplatnený úrok z omeškania je v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. 17,6% ročne, počnúc 01. 01. 2001 zo sumy 13 740,- Sk, čo predstavuje menovitú hodnotu a výnos dlhopisu. Nadobudnutie pohľadávky na základe uzavretých zmlúv žalobca oznámil žalovanému 11. 02. 2003.

Podľa § 24 ods. 6 dlhopis definovaný v odseku 4 vrátane jeho výnosu je splatný 31. decembra 2000. FNM SR ručí za splatenie dlhopisov svojim majetkom.

Základnú otázku splatnosti dlhopisov s dôsledkom aj vzniku povinnosti týmto dňom dlhopisy vyplatiť, rieši ustanovenie § 24 ods. 6. Preto je potom logické. Že túto otázku nemôže zákon riešiť a ani nerieši iným spôsobom v ďalšom ustanovení, a to v § 24 ods. 11 zákona ako to prezentoval žalovaný.

Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. Pl. ÚS 13/97 z 19.6.1998 „obsahom vlastníckeho práva k dlhopisom sú potom oprávnenia a povinnosti upravené. V ďalších odsekoch § 24 zákona. Majiteľ dlhopisu (občan) má právo na výplatu menovitej hodnoty a výnosu tohto dlhopisu v zákonom stanovenej dobe splatnosti (§ 24 ods. 4, 6 7 zákona)“. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, základným predpokladom vzniku nároku na úroky z omeškania, je existencia omeškania splnením peňažného záväzku, pričom základným predpokladom takéhoto omeškania je existencia práva na peňažné plnenie a jeho zročnosť.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné skúmať, či boli postupníci v zmluvách o postúpení pohľadávky vlastníkami dlhopisov k 31. 12. 2000, teda, či im právo na úrok z omeškania vzniklo a akú dobu omeškanie žalovaného trvalo.

Žalovaný súhlasil s návrhom žalobcu, aby zo svojej databázy zabezpečil údaje, potrebné k riešeniu sporu, a to verifikáciu účastníkov zmlúv o prevode pohľadávok – postupcov a tiež údajov o tom, či a kedy im bol vyplatený dlhopis žalovaného, teda či je výpočet úroku z omeškania, doložený žalobcom k oznámeniu o postúpení pohľadávok žalovanému zo dňa 11. 02. 2003, správny. Na základe uvedeného účastníci konania na pojednávaní 25. 06. 2008, zhodne prehlásili, že nespornými skutočnosťami v tomto konaní, sú zoznamy veriteľov vlastníacich dlhopis FNM ku dňu 31. 12. 2000 a spôsob výpočtu úroku z omeškania, t. j. výška úrokovej sadzby a doba trvania omeškania. Týmto prehlásením o nesporných skutočnostiach, boli odstránené výhrady žalovaného k aktívnej legitimácii postupcov na podpísanie zmlúv o postúpení pohľadávok, ako aj výške uplatnených nárokov.

V rozsahu, v ktorom zmluvy o postúpení pohľadávok a výška žalobcom uplatneného nároku, neboli zhodné s údajmi žalovaného, žalobca zobrať svoj návrh so súhlasom žalovaného späť.

Medzi účastníkmi zostalo sporné, či veritelia z dlhopisov FNM poskytnú žalovanému náležitú súčinnosť k splneniu jeho záväzku splatiť menovitú hodnotu a výnos dlhopisu v zákonom termíne 31. 12. 2000, a či uplatnenie nároku na úroky z omeškania, je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Ako účastníci konania zhodne prehlásili, žalovaný skutočnosť ohľadom organizácie, spôsobu a času vyplácania dlhopisov prostredníctvom médií opakovane zverejňoval, čím v značnom časovom predstihu pred termínom splatnosti dlhopisov informoval veriteľov o zásadných skutočnostiach, spojených s vyplácaním dlhopisov; preto nemohol spravodlivo očakávať ich súčinnosť vo forme dostavenia sa do sídla dlžníka práve 31. 12. 2000. Keby bol mal žalovaný v úmysle vyplácať dlhopisy v zákonom termíne, nič mu nebránilo ním požadovanú formu súčinností zo strany veriteľov, nevyhnutnú k splneniu jeho záväzkov – s ohľadom na ich rozsah náležitým spôsobom medializovať.

Okrem toho z listinných dôkazov predložených žalovaným je preukázané, že v termíne 31. 12. 2001 žalovaný nebol pripravený plniť svoje záväzky voči veriteľom. Vo svojom sídle nemal takmer žiadne peniaze v hotovosti (5 168,- Sk). Postačujúcu sumu nemal ani na svojich účtoch (2 370 576 846,58 Sk). Je tiež preukázané, že 31. 12. 2000, neboli v sídle dlžníka žiadne osoby, ktoré by mohli vyplácanie dlhopisov fyzicky zabezpečiť. Žalovaný teda svoj dlh včas a riadne nesplnil, nie však v príčinnej súvislosti s neposkytnutím súčinností zo strany veriteľov, ale z dôvodov na jeho strane, a preto sa dostal do omeškania.

Žalovaný objektívne ponúkol veriteľom plnenie až na základe výziev, realizovaných R.. Vzhľadom na to, že v danom prípade ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania.

Súd nemohol akceptovať ani žalovaným tvrdený výkon práva na úroky z omeškania v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný totiž za svoju činnosť pri vyplácaní dlhopisov, realizovanú prostredníctvom svojich zmluvných partnerov, inkasoval od veriteľov poplatky. Podľa názoru súdu uplatnenie práva na úroky z omeškania nie je konaním v rozpore so základnými, všeobecne uznávanými a v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadom vzťahov a konania medzi ľuďmi, príp. inými subjektmi.

Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Po takto vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je dôvodný a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Preto súd priznal úspešnému žalobcovi na náhradu trov konania celkom 109 860,- Sk.

Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný na peňažné plnenie 295 337,- Sk, podal žalovaný odvolanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) Uviedol, že prvostupňový súd neakceptoval námietku žalovaného, že sa nemohol dostať do omeškania s vyplácaním dlhopisov FNM už uplynutím splatnosti stanovenej podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. na 31. 12. 2000, pretože na včasné splatenie dlhopisov FNM, postačovalo splnenie tejto povinnosti najneskôr do konca roku 2001, ako to určil § 24 ods. 11 zákona č. 92/1991 Zb. Záver prvostupňového súdu, že žalovaný nezačal s prípravou na splatenie dlhopisov FNM dostatočným predstihom, nemá podľa žalovaného oporu vo vykonanom dokazovaní. Otázka, či žalovaný začal s prípravou na splatenie dlhopisov FNM, je podľa žalovaného navyše irelevantná. Nemá vplyv na posúdenie otázok, či veritelia oprávnení na

splatenie dlhopisov FNM, boli v omeškaní s poskytnutím súčinnosti potrebnej na ich splatenie, a aký vplyv má uvedené omeškanie veriteľov na prípadné omeškania žalovaného ako dlžníka z dlhopisov FNM. Ani preukázanie včasnej prípravy by nemalo vplyv na posúdenie uvedených otázok v prospech žalovaného ako dlžníka. Prvostupňový súd v rozsudku rekapituluje tvrdenie žalobcu, že žalovaný nemal k vyššie spomenutému dňu 31. 12. 2000 ako termínu splatnosti dlhopisov FNM na účte dostatok peňažných prostriedkov na splatenie dlhopisov FNM a že 31. 12. 2000, neboli v sídle žalovaného osoby, ktorý by splatenie dlhopisov FNM zabezpečili. Uvedená skutočnosť však vyplýva z reakcií veriteľov oprávnených na plnenie z dlhopisov FNM na vyššie spomenuté informácie medializované žalovaným ako dlžníkom z dlhopisov FNM. Žiaden z uvedených veriteľov, od ktorých mal žalobca na základe zmlúv o postúpení pohľadávky nadobudnúť nároky uplatnené v tomto konaní, totiž voči postupu splácania pripraveného žalovaným ako dlžníkom, nenamietal. Skutočnosť, ako a či bol žalovaný pripravený na splatenie dlhopisov FNM, je podľa žalovaného bez ohľadu na posledne uvedené irelevantný, podobne ako záver o včasnosti a trvaní predmetnej prípravy. Nemá vplyv na posúdenie otázok, či (veritelia oprávnení na splatenie dlhopisov FNM boli v omeškaní s poskytnutím súčinnosti potrebnej na ich splatenie a aký (ii) vplyv, má uvedené omeškanie veriteľov na prípadné omeškania žalovaného ako dlžníka z dlhopisov FNM. Ani preukázanie perfektnej pripravenosti, by totiž nemalo vplyv na posúdenie uvedených otázok v prospech žalovaného ako dlžníka. Prvostupňový súd neakceptoval ani námietku žalovaného, že bez ohľadu na vyššie spomenuté námietky, je uplatnenie nároku na úroky z omeškania za daných podmienok v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný uvedenú námietku odôvodnil skutočnosťou, že peňažné plnenia z dlhopisov FNM doručované žalovaným ako dlžníkom, boli veriteľmi oprávnenými na plnenie z dlhopisov FNM bez námietok preberané, a že uvedený veritelia uvedeným doručovaním plnení z dlhopisov FNM nad rámec zákonných povinností žalovaného ako dlžníka ušetrili prostriedky, ktoré by si inak vyžiadalo prevzatie predmetných plnení v zákonom mieste plnenia, t. j. v sídle žalovaného. Prvostupňový súd nezohľadnil, že výška uvedených poplatkov predstavovala 178,90 SKK a veritelia pri prevzatí peňažného plnenia z dlhopisu FNM podpisom uvedený poplatok výslovne akceptovali. Výška uvedeného poplatku, je pritom neporovnateľne nižšia ako náklady, ktoré veritelia oprávnení na plnenia z dlhopisov FNM doručením uvedených plnení v porovnaní so splatením dlhopisov FNM v sídle žalovaného, ušetrili. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal o zmene rozsudku tak, že odvolací

súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a zaviazže žalobcu nahradit' žalovanému trovy konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na to, že v konaní pred prvostupňovým súdom bolo výpoveďami oboch účastníkov konania a predloženými dokumentmi, preukázané, že všetci účastníci zmluvy o postúpení pohľadávky – úrokov z omeškania – na strane postupcu, boli ku dňu splatnosti dlhopisu FNM, t. j. k 31. 12. 2000, veriteľmi FNM, teda vlastníkmi dlhopisu, s právom uzavrieť zmluvu o postúpení pohľadávky. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu oznámil prvostupňovému súdu, že ak súd uzná skutočnosť, že došlo k omeškaniu zo strany žalovaného, nenamieta výšku uplatnenej sumy, teda výšku jednotlivých úrokov z omeškania, ani spôsob ich výpočtu. Žalovaný ešte pred splatnosťou dlhopisov, t. j. pred 31. 12. 2000 zverejnil spôsob, akým budú dlhopisy FNM vyplácané, konkrétne prostredníctvom R., a. s., pričom na základe výzvy budú výplacným miestom pobočky S., a. s. Žalovaný nemal nikdy v úmysle, a ani nebol vôbec pripravený na vyplácanie dlhopisov v hotovosti vo svojom sídle k 31. 12. 2000, keďže ako vyplýva z listu FNM zo dňa 23. 07. 2008, FNM disponoval k 31. 12. 2000 s hotovosťou 5 168,- Sk, pričom na účtoch v bankách mal k dispozícii cca. 2,3 miliardy Sk, čo bolo približne 10^{o/o} z celkovej nominálnej hodnoty všetkých splatných dlhopisov, vrátane ich garantovaného výnosu. Má za to, že námietka žalovaného o prípadnej potrebe súčinnosti veriteľov k plneniu záväzkov žalovaného, bola posúdená zo strany prvostupňového súdu veľmi správne. V rozpore s dobrými mravmi je práve konanie žalovaného, ktorý na jednej strane verejne, z pozície „štátnej moci“ prezentuje, ako, kde a kedy si splní, resp. je ochotný a schopný si splniť svoje záväzky voči veriteľom – občanom Slovenskej republiky – a na strane druhej mu takáto verejná prezentácia a prísľub nie je prekážkou k tomu, aby veriteľov účelovo označil za vinníkov svojho omeškania, resp. za osoby, ktoré sú v omeškaní vo vzťahu k nemu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalovaného v súlade s § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. v znení platnom od 15. októbra 2008, bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené predpoklady vo veci pojednávať podľa § 214 ods.1 O. s. p. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či žalovaný sa dostal do omeškania s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov FNM voči svojim veriteľom, vlastníkom dlhopisov.

Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že žalovaný zaplatil oprávneným osobám dlhopis, vrátane ich výnosov do 31. decembra 2001. Sporným zostala skutočnosť, či žalovaný ich mal splatiť do 31. decembra 2000, ako tvrdí žalobca, alebo do 31. decembra 2001, ako tvrdí žalovaný. Obaja poukázali na splatnosť dlhopisu stanovenú zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, v znení neskorších predpisov.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. splatnosť menovitej hodnoty dlhopisov FNM a ich výnosov je 31. decembra 2000.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. ÚS 235/08-21 (KP 8/09-5) zo 17. decembra 2008, vyslovil svoje stanovisko k predmetnej veci. Stotožnil sa s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozsudku sp. zn. 1 Obdo V 103/2005, podľa ktorého: «Dovolací súd dospel k záveru, že základnú otázku splatnosti dlhopisov s dôsledkom aj vzniku povinnosti týmto dňom dlhopisy vyplatiť, rieši citované ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. v jeho platnom znení. Ak otázka splatnosti (zročnosti) s týmto obvyklým legislatívnym obsahom, ako to v dovolaní správne naznačuje a prezentuje žalobca, je vyriešená v tomto ustanovení, potom je logické, že zákon túto otázku nemôže riešiť, a ani nerieši iným spôsobom v ďalšom ustanovení, a to v § 24 ods. 11 cit. zákona. Teda, ak je v tomto ustanovení (§ 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb., pozn.) uvedené, že dlhopis je splatný 31. decembra 2000, potom skutočne zákonodarca takto určil deň, ku ktorému musia byť dlhopisy aj vyplatené, čo potvrdzuje aj znenie § 24 ods. 10 cit. zákona, podľa ktorého žalovaný mohol dlhopisy splatiť aj pred uvedenou dobou splatnosti, t. j. pred 31. decembrom 2000. Teda, ak k tomuto dňu bolo zákonom ustanovené, že dlhopisy sú splatné, potom nemohli byť zároveň aj nesplatné. V tomto zmysle pojem „splatnosť“ je vykladaný už dlhodobo, ide o pojem ustálený a teóriou a aj praxou takto chápaný.»

Ústavný súd v uvedenom náleze napokon zhrnul a vyslovil záver, že podľa § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. dlhopis FNM bol splatný 31. decembra 2000. Preto, ak FNM splatil menovitú hodnotu a výnosy dlhopisov až po uplynutí tejto lehoty, počnúc 1. januárom

2001, sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a veriteľom vzniklo právo na úrok z omeškania. Uložením povinnosti FNM splatiť dlhopis najneskôr do konca roku 2001 (§ 24 ods. 11 cit. zákona) zákonodarca iba vymedzil dobu trvania tejto formy privatizácie.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že dlhopis FNM ako záväzok žalovaného, je splatný resp. zročný 31. decembra 2000. Žalovanému ako dlžníkovi vznikla povinnosť 31. decembra 2000 splatiť svoj peňažný záväzok voči veriteľovi. Majiteľovi dlhopisu vzniklo právo požadovať plnenie záväzku. V prípade porušenia tejto povinnosti dlžníkom, vznikne potom veriteľovi právo na majetkové sankcie (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Žalovaný nespochybnil v prejednávanej veci uplatnenú výšku ani spôsob výpočtu úroku z omeškania.

Žalovaný ďalej namietal, že nebol v omeškani s plnením peňažného dlhu z dôvodu na strane veriteľov, ktorí mu neposkytli potrebnú súčinnosť, aby svoj záväzok mohol splniť včas.

Podľa vety prvej § 520 Občianskeho zákonníka k omeškaniu dlžníka nedôjde, ak veriteľ včas a riadne ponúknuté plnenie od neho neprijme alebo mu neposkytne súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu.

V uvedenom ustanovení sú upravené prípady, kedy nedochádza k omeškaniu dlžníka. Veriteľovi potom nevzniká právo požadovať od dlžníka úroky, prípadne poplatok z omeškania. K tomu, aby nedošlo k omeškaniu dlžníka, plnenie musí byť ponúknuté riadne a včas, t. j. ak bolo urobené v čase splatnosti, prípadne aj skôr, ak je dlžník oprávnený plniť aj predčasne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie u vedeného sa stotožnil aj s názorom súdu prvého stupňa, že žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia, že veritelia neposkytli mu potrebnú súčinnosť, nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy. Nepreukázal, že v dobe splatnosti svojho záväzku bol pripravený plniť t. j. že mal dostatok peňažných prostriedkov, aby svoj záväzok k 31. decembru 2000, splnil. Tiež nepreukázal, že každému z veriteľov, ktorí postúpili svoje práva z dlhopisu žalobcovi, peňažné plnenie riadne a včas

ponúkol. Preto ani odvolací súd na uvedenú námietku žalovaného v zmysle § 520 Občianskeho zákonníka, nemohol prihliadnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného rozsudok krajského súdu v napadnutej časti podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa) § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, má preto právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. v sume 393,49 Eur. Podľa obsahu spisu žalobcovi vznikli trovy v odvolacom konaní za vyjadrenie k odvolaniu jeho právnym zástupcom a účasť na vyhlásení rozsudku dňa 24. 08. 2004.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. augusta 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková